

In liefdevolle herinnering aan Zuster Jo Senten (Christini)

(zoals voorgelezen door Zr. Joanna Dekkers tijdens uitvaartmis in St.Jozefoord, Nuland op woensdag 18 juli 2018)

* Gaanderen, 5 januari 1919 Professie, 2 mei 1950 † Nuland, 10 juli 2018

Lid van de Congregatie van Missiezusters van Onze Lieve Vrouw van Afrika

Zr. Jo werd geboren in Gaanderen in een gezin met 8 kinderen, twee jongens en zes meisjes. Haar ouders hadden een winkel in manufacturen en kruidenierszaken. Jo ging naar de lagere school en hielp thuis in de huishouding. In 1945 overleed haar vader op 68-jarige leeftijd aan een hartkwaal.

Maar al een tijdje voelde zij zich aangetrokken tot het Missionarisleven en in 1947, op 28-jarige leeftijd trad zij in bij de Witte Zusters in Esch. Na twee vormingsjaren deed zij in 1950 haar eerste gelofte en vertrok naar Algiers voor een jaar voortgezette vorming. Haar eerste benoeming was voor Burundi, toen nog onder Belgisch protectoraat. Hierdoor kreeg ze meer met Belgische dan met Nederlandse Witte Zusters te maken.

In Februari 1956 deed zij haar eeuwige gelofte in Save, Rwanda, waar de Belgische provincie een kweekschool en meisjesinternaat had. Zr. Jo had een goede talenknobbel en leerde het Kirundi vloeiend spreken, alsof het haar moedertaal was. Daardoor had ze nauw contact met de lokale bevolking en was ze erg geliefd.

Jo hield zich voornamelijk bezig met parochiewerk, catechisatie en huishoudelijke hulp. Toen ik als haar medezuster en als beginnend missionaris in Burundi kwam en benoemd werd in Zaza , nam Zr. Jo mij zes maanden onder haar hoede. Zij ging regelmatig op huisbezoek bij de catechumenen en dan mocht ik met haar mee. Op deze manier hielp ze mij om Kirundi (de taal) te leren en ook de culturele gebruiken. Dit gaf mij een solide basis voor mijn verdere Missionarisleven.

In 1961 na een verblijf in Nederland ging zij weer naar ons Moederhuis in Algiers voor het z.g. Derde Jaar, een tijd om zich te bezinnen op haar werk en leven in Afrika. Hierna keerde Zr. Jo korte tijd terug naar Nederland en België en volgde zij een Bijbelcursus in Contact der Continenten.

Ze was echter dolblij dat ze in 1962 weer terug kon naar Burundi, en weer als catechist werkte in Muyaga. Ook hier bouwde ze uitstekende kontakten op met de lokale bevolking. Vanaf die tijd heeft Zr. Jo 25 jaar op verschillende posten gewerkt, waarbij ze ongeveer om de zes jaar terug naar Nederland ging om haar familie en medezusters te bezoeken.

Toen ze echter in 1987 na een korte vakantie terugkeerde naar Burundi, kwam ze in een tumultueuze politieke en etnische situatie terecht en moest ze tijdelijk naar Rwanda en Zaïre uitwijken, voordat ze weer aan de slag kon in Gitega, in Burundi. Dit was een spannende en onrustige tijd.

Deze spanningen culmineerden uiteindelijk in de verschrikkelijke Rwandese genocide in 1994 - 1997, die ook oversloeg naar Burundi. Vanaf die tijd werkte Zr. Jo met Burundese vluchtelingen, die uit Burundi zelf en uit de buurlanden kwamen en her en der verspreid

zaten. Ze bouwde al snel een vertrouwensband op en was ze tolk voor de vluchtelingen en hulporganisaties.

In 1999, toen Zr. Jo al terug was in Nederland, werd zij opnieuw gevraagd om naar het grote vluchtelingenkamp nabij Butare, Rwanda, te gaan waar 40.000 mensen zaten. Zonder aarzelen ging zij terug en heeft zich nog tot 2002 met hart en ziel ingezet voor haar "lieve mensen", en keerde toen voorgoed terug naar Nederland. In haar contacten voelde men haar liefde voor Jezus, die zij concretiseerde in haar 'er zijn' voor de Burundezers.

Na een kort verblijf in Esch, werd zij benoemd voor St. Jozefoord in Nuland, waar zij samen met een drietal andere Witte Zusters, een nieuwe leefgemeenschap ging vormen, te midden van zusters van andere congregaties. Hier voelde zij zich weldra helemaal thuis en werd Zr. Jo in korte tijd bekend als een lieve zorgzame hulpvaardige medezuster, helpend waar ze kon, met naaiwerk of anderszins.

Sober, eenvoudig en totaal onthecht, hoefde zij niets voor zichzelf, en was altijd voor de anderen in de weer. "Een Parel van God". Naarmate zij minder kon naaien op haar oude naaimachine begon ze dekentjes te breien voor Roemenie. Ze was goed bevriend met onze Zuster Josina van der Wiel. Zij trokken veel met elkaar op en waren een steun de een voor de ander.

Ze had een sterk gestel, was nooit ziek geweest, totdat ze op 98-jarige leeftijd haar heup brak. Wonder boven wonder herstelde ze hier goed van en liep ze snel weer rond als een kievit. Ze wilde graag nog honderd worden, maar helaas was dit haar niet gegeven. Na een kort ziekbed, waarbij ze nog genoten heeft van het bezoek van haar medezusters, is ze in alle rust overleden op haar eigen kamer op afdeling Boszicht. Wij zullen onze Jo zeer missen.

Lieve Jo, moge je na dit lange leven waarin je zoveel mensen met liefde en in naam van de Heer hebt gediend, genieten in Zijn eeuwige aanwezigheid.

Lieve Jo, rust in Vrede